

væsentlig betydning for Folketingets behandling af sagen.

Den omfattende dokumentation, der er fremkommet under arbejdet i Udvalget for Forretningsordenen, og herunder de dokumenter, der foran er henvist til, bestyrker den opfattelse, at økonomiminister og skatteministeren har handlet strafbart. Det synes således dokumenteret, at ministeren allerede i september-oktober 1987 var vidende om, at embedsmænd i en række ministerier advarede mod forslaget, ligesom det må anses for godtgjort, at ministeren enten direkte eller indirekte har haft positivt kendskab til Justitsministeriets fortrolige notat af 3. november 1987.

Uanset advarslerne om, at ambibidraget ville være i strid med EF-direktiver, valgte skatteministeren over for Folketingets medlemmer at fortie sin viden. Da spørgsmålet om forholdet til EF-retten blev rejst af Kim Behnke (FP), jf. Folketingstidende 1987-88 (1. samling), forhandlingerne sp. 3750, undlod ministeren at kommentere spørgsmålet. Da Skatte- og Afgiftsudvalget under sin behandling af lovforslaget bad ministeren om «en indgående redegørelse for problematikken om, hvorvidt ordningen juridisk og/eller moralsk er overensstemmende med Danmarks placering i EF . . . », svarede ministeren, at regeringen »nøje (har) overvejet, om omlægningen skulle være i strid med EØF-traktatens bestemmelser. Resultatet af disse overvejelser har været, at regeringen ikke har betænkeligheder ved de fremsatte lovforslag».

Det må herefter anses at være overvejende sandsynligt, at der ved Rigsretten kan føres bevis for, at skatteministeren enten har givet Folketinget urigtige eller vildledende oplysninger eller under Folketingets behandling af sagen har fortiet oplysninger, der var af væsentlig betydning for Folketingets bedømmelse af sagen. Hermed er det gerningsindhold, der er beskrevet i straffebestemmelsen i ministeransvarlighedslovens § 5, stk. 2, opfyldt. Tilsvarende kan der næppe anføres noget juridisk argument for, at ministeren ikke har tilsidesat de pligter, der påhviler ham efter hans stillings beskaffenhed, jf. lovens § 5, stk. 1. Ministeren ville derfor efter al sandsynlighed ifalde straf, hvis sagen blev forelagt Rigsretten til afgørelse.

Det materiale, der er fremkommet under udvalgsarbejdet, peger i retning af, at ikke kun skatteministeren, men tillige en række andre ministre har medvirket i en stiltiende eller af-

talt systematisk vildledning af eller fortieelse over for Folketinget. Hvis vildledningen eller fortielserne ikke havde været sat i system, ville det næppe have været muligt at holde så tungtvejende og så mange advarsler fra embedsmændene skjult for Folketinget.

6. Mindretallet finder, at det ville være mest korrekt, hvis Folketinget traf beslutning om at rejse rigsretstiltale mod den daværende økonomiminister og skatteminister Anders Fogh Rasmussen. Mindretallet erkender imidlertid den politiske realitet, der består i, at økonomiministeren og skatteministeren den 19. november 1992 er udtrådt af regeringen som følge af den overordentlig belastende dommerkonklusion i sagen om »kreativ bogføring« i Skatteministeriet. At Anders Fogh Rasmussen er belastet af, at Folketinget er vildledt i en sag – sagen om kreativ bogføring – gør ham naturligvis ikke ubelastet i ambisagen. Men det er en politisk realitet, at det store flertal af Folketingets partier ikke ønsker at retsforfølge ambisagen yderligere. Dette tager Fremskridtspartiet til efterretning, men fastholder i enhver henseende sin kritik og alvorlige misbilligelse af ministerens handlemåde.

7. Mindretallet har desuden overvejet spørgsmålet om, hvorvidt der er grundlag for at indføre nye regler, der kan sikre bedre information fra regering til Folketing. Det er mindretallets opfattelse, at ministeransvarlighedsloven – hvis den til enhver tid blev taget alvorlig af regeringen – ville være fuldt tilstrækkeligt garanti for, at ingen minister vil vildlede eller fortie væsentlige oplysninger for Folketinget.

Derimod finder mindretallet, at der kan være grund til at overveje, at Folketinget nedsætter et stående forfatningsudvalg, der løbende kan følge væsentlige forfatningsretlige spørgsmål, og herunder bl.a. kan virke som kontrolorgan over for statsministeren og de enkelte fagministre. Dette udvalg kunne f.eks. foretage egentlig afhøring af en minister, der mistænkes for at have tilsidesat sine forpligtelser, og på baggrund af udvalgets konklusioner gøre indstilling til statsministeren herom.

Et tredje mindretal (Kristeligt Folkepartis medlem af udvalget) gør opmærksom på, at svaret på Skatte- og Afgiftsudvalgets spørgsmål 14 og 16 til forslag til lov om arbejdsmarkedsbidrag set i forhold til sagens kompleksitet er meget kortfattet.